

Дівчинка і синичка.

Настала холодна зима.

Маленька Наталля почепила на яблунці годівничку для Синички й щодня приносила насіння коноплі. Синичка чекала дівчинку. Навесні Синичка сказала дівчинці:

- Тепер не принось мені насіння. Я знайду собі їжу. До побачення - до зими.

- До побачення, Синичко.

Знову зима все засипала снігом. Прилетіла Синичка до годівнички, а там також сніг.

Тривожно стало пташці. Питає вона у яблуньки:

- Яблунько, скажи, чому нема Наталлі? Невже вона забула про мене?

- Ні не забула, вона хворіє.

Тяжко стало на душі у Синички. Сіла вона на гілочці і думає.: " Полечу до дівчинки. Треба чимсь її втішити. Але де я візьму подарунок? Навкруги ж сніг, сніг, сніг ."

І тоді вирішила Синичка понести Наталлі пісню. Прилетіла до її хати, влетіла у відчинену квартирку, сіла біля ліжка хворої і заспівала.

Наталі стало легше.

В. Сухомлинський.

Дівчинка і синичка

Дівчинка і синичка

